

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Befacoal s. r. o.**, se sídlem Sokolská 46/1795, Praha 2, zastoupen JUDr. Annou Horákovou, advokátkou se sídlem Žitná 47, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2014, č. j. 20149/14/5000-14304-605186, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2015, č. j. 6 Af 78/2014 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného usnesení Městského soudu v Praze, kterým tento soud zastavil řízení o podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2014, č. j. 20149/14/5000-14304-605186, kterým byl změněn dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty vydaný Finančním úřadem pro Prahu 2 dne 4. 4. 2012, č. j. 95091/12/002511107044, z důvodu nezaplacení soudního poplatku dle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“

V kasační stížnosti stěžovatel namítá jednak to, že v den doručení napadeného usnesení o zastavení řízení uhradil soudní poplatek za podanou žalobu. Kromě toho podáním ze dne 26. 6. 2015 stěžovatel požádal městský soud o prominutí soudního poplatku, přičemž pouze písařskou chybou došlo k připsání dovětky „za kasační stížnost.“

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného usnesení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení, jestliže nedošlo ke zrušení tohoto rozhodnutí autoremedurou.

Žalovaný vyjádřil souhlas s postupem městského soudu a navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že dle konstantní judikatury posuzuje soud tvrzené důvody kasační stížnosti podle jejich obsahu, a nikoliv podle formálního označení. „Tyto důvody musí být svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje. Pokud takové obsahové podřazení není možné, jedná se o důvody jiné, v § 103 odst. 1 s. ř. s. neuvedené (§ 104 odst. 4 s. ř. s.)“ (z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47). Není proto nutně na překážku přípustnosti kasační stížnosti, neopatřil-li stěžovatel svou stížní argumentaci odkazem na konkrétní důvod dle § 103 odst. 1 s. ř. s. Ačkoli stěžovatel výslovně neodkazuje na žádný z důvodů, pro které lze přípustně podat kasační stížnost (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), lze jím podanou argumentaci podřadit pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení.

Dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že otázkou výkladu ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích se ve své dosavadní rozhodovací činnosti

pokračování

opakovaně zabýval (srov. zejména rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 – 41, ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, či ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 31/2008 – 41, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Pokud ve věcech správního soudnictví nebyl soudní poplatek zaplacen dříve, než usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabylo právní moci, pak toto usnesení nabývá jeho doručením účastníkům řízení právní moci a soud, který jej vydal, již nemůže toto své usnesení podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích zrušit a v této věci vydávat další rozhodnutí o věci. Je tomu tak proto, že mu v tom brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. Zákon o soudních poplatcích ani jiný zákon neumožňuje městskému (krajskému) soudu zrušit své pravomocné usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku.

V projednávané věci stěžovatel nezaplatil soudní poplatek společně s podáním žaloby dne 7. 10. 2014. Proto byl městským soudem usnesením ze dne 9. 12. 2014, č. j. 6 Af 78/2014 – 24, vyzván k jeho zaplacení a zároveň byl poučen o následcích nesplnění této výzvy. Podáním ze dne 17. 12. 2014 požádal stěžovatel o osvobození od soudních poplatků. Městský soud této žádosti usnesením ze dne 23. 2. 2015, č. j. 6 Af 78/2014 – 52, nevyhověl. Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 10 As 57/2015 – 24. Městský soud proto stěžovatele opětovně vyzval usnesením ze dne 9. 6. 2015, č. j. 6 Af 78/2014 – 71, k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě sedmi dnů. Toto usnesení nabylo právní moci dne 16. 6. 2015. Stěžovatel soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatil, pouze dne 26. 6. 2015, tj. po uplynutí stanovené lhůty, požádal o prominutí soudního poplatku *za kasační stížnost*. Městský soud proto řízení o žalobě dne 16. 7. 2015 napadeným usnesením zastavil, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 7. 2015.

Jak již Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, ze dne 17. 4. 2008, *„poslední den pro zaplacení poplatku je den, kdy bylo usnesení o zastavení řízení doručeno. Účinky usnesení může tedy účastník zvrátit tím, že kdykoli během téhož dne soudní poplatek zaplatí. Posledním okamžikem tohoto dne usnesení o zastavení řízení nabývá právní moci, stane se tedy závazným a nezměnitelným, resp. nezvratitelným a poplatková povinnost zanikne. Takový výklad také beze zbytku splňuje hypotézu § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, neboť poplatek, je-li zaplacen do konce dne, v němž bylo usnesení doručeno, je zaplacen dříve, než nabylo právní moci“*.

Při aplikaci výše uvedených závěrů na nyní projednávanou věc by bylo možné zvrátit následky zastavení řízení pouze v případě, kdy by stěžovatel uhradil soudní poplatek do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku (tj. do 27. 7. 2015 do 24:00 hod.), což však nestihl učinit. Soudní poplatek byl připsán na účet soudu až dne 28. 7. 2015.

Dle rozsudku ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 89/2008 – 59, je *„ve věcech správního soudnictví nejzazším termínem pro úhradu soudního poplatku, jakožto hmotněprávního úkonu, den nabytí právní moci rozhodnutí. Při aplikaci tohoto právního předpisu není možno se držet stejných pravidel, která se uplatňují při počítání běhu lhůt, tedy se nepoužije ani ustanovení § 40*

odst. 4 s. ř. s., které platí pro procesní úkony. Za okamžik zaplacení poplatku proto může být určen pouze den, kdy platba zaslaná poštou je doručena na účet soudu.“

Ačkoliv stěžovatel dal příkaz k úhradě v den doručení usnesení o zastavení řízení, nebyly odeslané finanční prostředky do nabytí právní moci citovaného usnesení připsány na účet městského soudu. Důvody, pro které se stěžovateli nepodařilo zaplatit soudní poplatek do nabytí právní moci, jsou bez významu. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že poplatková povinnost vznikla stěžovateli v daném případě již spolu s podáním žaloby (7. 10. 2014). Výše soudního poplatku byla jednoznačně a výslovně zákonem stanovena. Stěžovateli nic nebránilo zaplatit soudní poplatek kdykoli od podání žaloby bez toho, aby byl soudem k zaplacení v náhradní lhůtě vyzýván. K zaplacení soudního poplatku měl tedy stěžovatel dostatek času. Domnívá-li se stěžovatel, že městský soud byl povinen akceptovat platbu soudního poplatku po lhůtě, nelze s ním souhlasit, neboť nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení poplatková povinnost zaniká. S ohledem na shora uvedené městský soud nepochybil, pokud řízení zastavil. Důvod pro zrušení napadeného usnesení dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích naplněn nebyl.

Nedůvodná je taky námitka stěžovatele ohledně nevyřízení jeho žádosti o prominutí poplatku. O stejné stěžovatelově žádosti již bylo městským soudem rozhodnuto dne 23. 2. 2015, přičemž toto rozhodnutí bylo potvrzeno také Nejvyšším správním soudem. I kdyby městský soud považoval uvedenou žádost za žádost o prominutí soudního poplatku za žalobu a nikoliv, jak to plyne z jejího obsahu, za kasační stížnost, nemohl by stěžovateli vyhovět. Stěžovatel totiž v uvedené žádosti neuvedl žádné relevantní důvody, proč by měl městský soud přehodnotit své předchozí rozhodnutí o jeho neosvobození od soudního poplatku, ačkoli o důkazním břemenu i břemenu tvrzení byl ve vztahu k jeho první žádosti o osvobození od soudních poplatků městským soudem poučen. Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že „o opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení“ (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 – 65).

Lze tedy uzavřít, že městský soud řízení o žalobě stěžovatele zcela v souladu se zákonem [§ 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích] zastavil.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a úspěšnému žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 20. října 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu